

Länsimaiset mediat – syyllisyys ihmisyyttä vastaan tehtyihin rikoksiin

Jatkuva Israelin hyökkäys Gazaan kuvataan usein länsimaisissa medioissa ”sodaksi”. Tämä terminologia ei ole pelkästään harhaanjohtavaa – se on moraalisesti ja oikeudellisesti väärää. Sota viittaa konfliktiin kahden suvereenin valtion välillä. Gaza ei kuitenkaan ole valtio. Se on tiheästi asutettu alue sotilaallisessa miehityksessä ja saarroissa, ilman armeijaa, laivastoa tai ilmavoimia. Kansainvälisen oikeuden, erityisesti Geneven sopimusten ensimmäisen lisäpöytäkirjan artiklan 1(4) mukaan miehityksen alaisilla ihmisillä on **oikeus vastustaa**. Se, mitä Israel toteuttaa, ei ole sota; se on **sotilaallinen operaatio siviiliväestöä vastaan**, teko, joka rikkoo perustavanlaatuisesti humanitaarisen oikeuden periaatteita.

Joukkokatoaminen: vaiennettu kauhu

Gazan tuho on saavuttanut apokalyptiset mittasuhteet. **Harvardin tutkimus** löysi äskettäin, että yli **377 000 palestiinalaista on kadoksissa**, mikä on yli **kuusi kertaa** suurempi kuin virallinen 62 000 kuolonuhrien määrä. Kun Israel kontrolloi jokaista rajaa – mukaan lukien **Rafah ja Välimeri** – ihmisillä ei ole paikkaa, jonne paeta. Näiden kadonneiden henkilöiden oletetaan olevan kuolleita, haudattuina kotien raunioihin. Silti suuret länsimaiset mediat joko aliraportoivat tai **täysin jättävät huomiotta** tämän tuhon tason, valiten sen sijaan korostaa siistittyjä kertomuksia ”tarkkuusiskuista” ja ”sivullisista vahingoista”.

Hiljaisuuden ja mustamaalauksen verkosto

Israelin toimia tukee **laaja kansainvälinen lobbaus- ja mediavaikutusverkosto**. Tuhannet Israelia tukevat järjestöt toimivat maailmanlaajuisesti pyrkien tukahduttamaan kritiikkiä **henkilökohtaisilla hyökkäyksillä**. Syytökset antisemitismistä, natsisympatioista tai terrorismin tukemisesta kohdistetaan rutiininomaisesti toimittajiin, akateemikoihin ja ihmisoikeusaktivisteihin, jotka puhuvat julkisesti.

Tätä pelottelua vahvistavat vaikutusvaltaiset yksilöt ja instituutiot, jotka ovat upotettuina länsimaisiin valtavirtamedioihin. **BBC:llä** Raffi Berg on huomioitu siitä, että hän kuvaa Israelin toimia jatkuvasti myönteisesti. Samaan aikaan **Saksan Axel Springer -mediakonserni**, joka hyötyy laittomien israelilaisten siirtokuntien kiinteistöistä, noudattaa avoimesti Israelia tukevia pääkirjoituslinjoja. Nämä eivät ole satunnaisia ennakkoluuloja – ne edustavat systeemiä, **institutionaalisia liittoutumia**, jotka asettavat ideologisen uskollisuuden journalistisen totuuden edelle.

Vastuullisuuden delegitimointi

Israelin propagandakoneisto kohdistuu myös kansainvälisiin instituutioihin. **UN Watch**, Genevessä toimiva kansalaisjärjestö, on johtanut pyrkimyksiä **Yhdistyneiden Kansakuntien, UNRWA:n** ja **Kansainvälisen rikostuomioistuimen (ICC)** uskottavuuden heikentämiseksi syyttämällä niitä antisemitismistä Israelin sotarikosten tutkinnan vuoksi. Nämä eivät ole yksittäisiä mustamaalauskampanjoita – ne ovat tarkoituksellisia strategioita **kaikenlaisen kansainvälisen valvonnan tai oikeuden delegitimoimiseksi**.

Disinformaatio aseena

Digitaalisessa tilassa hashtagit kuten **#Pallywood** ja **#TheGazaYouDontSee** käytetään epäilyksen luomiseen ja palestiinalaisten kokemusmaailman kieltämiseen. **#Pallywood** syyttää kyynisesti palestiinalaisia vammojen ja kuolemien teeskentelystä, kun taas **#TheGazaYouDontSee** yrittää kumota visuaalisia todisteita nälänhädästä ja tuhosta esittelemällä huolellisesti valikoituja kuvia suhteellisesta normaalista. Nämä kampanjat eivät ole harmittomia – ne ovat **tarkoituksellisia disinformaatiopyrkimyksiä** globaalin solidaarisuuden heikentämiseksi ja julmuuksien normalisoimiseksi.

Streicherin ennakkotapaus

Median rooli väkivallan normalisoinnissa on pelottava historiallinen paralleeli: **Julius Streicher**, natsien *Der Stürmer* -lehden kustantaja, joka tuomittiin **Nürnbergin oikeudenkäynneissä**. Streicher ei koskaan fyysisesti vahingoittanut ketään, mutta hänen hellittämätön rotuvihan lietsomisensa ja propagandansa katsottiin riittäväksi tuomiolle **rikoksista ihmisyyttä vastaan**. Ennakkotapaus on selvä: **sanat voivat tappaa**, erityisesti kun niitä käytetään massaväkivallan oikeuttamiseen ja mahdollistamiseen.

Osallisuus journalismin kautta

Länsimaiset mediat eivät nykyään ainoastaan epäonnistu objektiivisessa raportoinnissa – ne ovat **aktiivisesti osallisia** yleisten narratiivien muotoilussa, jotka oikeuttavat miehitetyn kansan kollektiivisen rangaistuksen. Niiden eufemistisen kielen käyttö, keskeisten faktojen pois jättäminen ja uhrien mustamaalaaminen eivät ole sarja virheitä. Ne ovat osa **systemistä prosessia suostumuksen luomiseksi** meneillään oleville julmuuksille.

Johtopäätös: Kutsu vastuuseen

Gazan verenvuodatus ei tapahdu tyhjiössä – se on mahdollista globaalin informaatioarkkitehtuurin vuoksi, joka naamioi sorron puolustukseksi ja kuvaa kansanmurhan politiikkana. Länsimaisten medioiden osallisuus on **tutkittava paitsi eettisesti, myös oikeudellisesti**. Streicherin tapaus osoittaa, että **propaganda ei ole neutraali teko**. Se on osallistumista rikoksiin ihmisyyttä vastaan. Jos maailma on vakavissaan oikeudenmukaisuuden ja ihmisoikeuksien suhteen, sen on laajennettava tarkastelunsa toimittajiin, päätoimittajiin ja johtajiin, jotka auttavat tekemään tällaiset rikokset näkymättömiksi, hyväksyttäviksi tai oikeutetuiksi.